

Yangından Sonra

– halisi · 19 Aralık 2019

Yangın sonrası...
Harap olmuş bir mekân...
Şurada burada enkaz tümsekleri.
Yakıp giden ateşten kalan...
Ne kapı ne pencere,
Kapkara iskeletler geride.
İtinayla asılmış perdeler yerine
Kararmış cam kırıkları; yerde.
Nice mağaza gezerek bulunmuş,
Sıkı pazarlıklarla alınmış,
Salona konulmuş eşyalar?
Hemen şu tarafta,
Bir zamanlar evin girişi olan yerden,
Salona doğru yürürken,
Leylak rengine boyanmış duvara vidalı,
Hani cebimizi boşaltır,
Anahtarları koyarız ya!
İşte orada,
Yuvarlak aynanın önünde
Metalden sehpanın üzerinde,
Küçük bir ayna?
Üzeri işlemeli kapağıyla,
Hüzünlü ama tatlı bir hatıra?
Kim bilir nice yıl sonra,
Açık baktığımızda,
Hafif ama buruk tebessümle anacağımız,
O güzel günlerden kalma...
Ve bir gölge;
Hayal meyal seçilen,
Saçları omuzlara dökülmüş,
Ağır desenli bir elbise içinde,
Çayları taşıyan tepsisiyle,
Yüreği kıpır kıpır,
Yürümüyor, süzülüyor sanki?
Duruyor birden;

Çekiyor ayağını,
İçine işleyen acıyla.
Bir kor parçası,
Küllerin arasında,
Sönmemiş daha!
Sanki mekâna değil yüreğe düşmüş,
Yeşertmek yerine kızıla döndürmüş,
Muştu yüklü cemre gibi,
Ama düşüncesizce,
Edilen kem sözle,
Sol yanımızda,
Hemen buramızda,
Yanan ateş gibi.
Ne unutturur zaman onu,
Ne de soğutur.
Her hatırlanışta tekrar tutuşur.
Kırılan camları toplamak kolayda,
Kolay mı kırılan gönlü toplamak?
Yanıp kül olan eşya olsa ne ki,
Cana gelmesin derler ya;
Gelir yenisi,
Belki de daha iyisi.
Ama kaybedilen duygularsa,
Yitirilen sevdalarsa,
Candan öte canansa;
Bir kaş yıkışına dünyayı yakacağınsa,
Neye yarar oy, neye yarar?
Solan gül,
Lal olan bülbül,
Nisan yerine eylül...
Geçip gitmiştir bahar.